

บทนำ

วัดทานชานตั้งอยู่นอกเมืองว่านเหอ ตั้ววัดซ่อนอยู่บนยอดภูเขาใหญ่
บนเขามีหมอกหนาปกคลุมตลอดปีประหนึ่งภาพมாயา เสียงระฆังในยาม
ราตรีดังไกลไปถึงเรือโดยสาร

คืนนี้วัดทานชานไม่ค่อยสงบนัก

ปกติแล้วในยามนี้บนเขาไร้ผู้คนสัญจร ไม่มีแม้กระทั่งแสงจาก
ประกายไฟ ทว่าคืนนี้โคมไฟสองข้างตรงบันไดหินร่วมพันขั้นส่องสว่างตั้งแต่
ตีนเขาจนถึงยอดเขา

นี่อย่าง...เจ้าเมืองว่านเหอที่ได้รับคำสั่งลับมาก่อนหน้านี้กำลังรออยู่
ในวัดทานชานเป็นเวลานานแล้ว เมื่อเห็นหลงเจิ่นจินกับช่งอวี๋เดินขึ้นมาจาก
ตีนเขาก็รีบพุ่งตัวไปต้อนรับในที่ โดยไม่จำเป็นต้องยืนยันฐานะของ
บุคคลทั้งสอง

“ถวายบังคมท่านอ๋อง แม่ทัพซ่ง”

“ไม่ต้องมากพิธี” หลงเจิ่นจินโบกมือ “ในเมื่อเป็นหวังไม่ได้สวมชุด
พิธีการแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องถวายบังคมหรอก”

“ขอรับ” ฉืออย่างประสานมือคารวะ ก่อนจะเดินนำคนทั้งสองเข้าไป
ในวัด

สภาพอากาศต้นเดือนสี่เดือนร้อนเดี๋ยวนหนาว ภายในวัดทานชาน
แสงจันทร์ส่องสว่างเหนือยอดไม้เพิ่มความงดงามในยามรัตติกาล อากาศ
บริสุทธิ์และหมอกจางๆ บนภูเขาทำให้ผู้คนสดชื่นโดยไม่รู้ตัวในช่วงพริบตา
ขณะนี้ในวัดมีผู้ศรัทธาเพียงน้อยนิด ส่วนใหญ่หลังจากปักธูปเสร็จ
ก็เดินทางกลับเข้าเมือง หลงเจิงจินตั้งใจเลือกมาในเวลานี้เพื่อหลบเลียง
สายตาผู้คน เขากลัวว่าชาวบ้านจะจำตนได้และต้องขายหน้าอีกครั้ง

ยามนี้หากมองจากยอดเขาลงไปจะพบว่า ในเมืองวานเหอสว่างไสว
ด้วยแสงโคมไฟจากบ้านเรือนนับหมื่น

เมื่อเห็นว่าชาวบ้านอยู่เย็นเป็นสุข จู่ๆ หลงเจิงจินก็รู้สึกปลาบปลี้มใจ
ยิ่งนัก รวากับว่าเขาหลงลืมความอภัยที่เคยได้รับในเมืองวานเหอไปชั่วขณะ
เขายืนพึงรั่วพลางทอดสายตามองไปไกลๆ ก่อนจะชี้ไปที่กำแพงเมือง
ด้านล่าง

“ชาวบ้านมีชีวิตสุขสบาย แผ่นดินสุขสงบมั่นคง นี่เป็นภาพที่เป็นหวัง
กับเสด็จพ่อคาดหวังจะได้เห็นเป็นที่สุด”

ฉืออย่างพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม “ต้องขอบคุณท่านอ่องที่ช่วยแก้ไข
ปัญหาอุทกภัยที่เจียงหนานเมื่อสามปีก่อน ชาวเมืองวานเหอถึงได้มีชีวิต
ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ช้าน้อยได้เตรียมการทุกอย่างในเมืองไว้พร้อมแล้ว รอ
ก็แต่ท่านอ่องมาที่นี่ ทว่า...”

เจ้าเมืองวานเหอมีท่าทีอึดอัด หลงเจิงจินมองเขาหนึ่งๆ รอให้พูดต่อ
“ช้าน้อยขอบังอาจถามท่านอ่องว่าเหตุใดถึงไม่ยอมเข้าเมืองหรือ
ขอรับ” ฉืออย่างรวบรวมความกล้าถามข้อสงสัยที่ค้างคาใจ “เท่าที่ช้าน้อยรู้มา
สามปีก่อนตอนท่านอ่องออกลาดตระเวนเจียงหนาน ก็เหมือนว่าจะไม่ได้มา
เยือนเมืองวานเหอ แล้วเหตุใดยามนี้ถึงยังไม่ยอมเข้าเมืองล่ะขอรับ”

เมื่อหลงเจิงจินได้ยื่นชานนี้ขึ้นนั้นสีหน้าปลิ้นเชิงค้าง

ช่วงอวี้อยู่ข้างๆ ก้มหน้าลง ไหล่ทั้งสองข้างเริ่มสั่นโดยไม่รู้ตัว เห็นได้ชัดว่ากำลังกลั้นหัวเราะสุดชีวิต

ฉือยางมีสีหน้าหัวน้กแล้ว ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าตัวเองพูดอันใดผิดไป สายลมเย็นพัดผ่านไประลอกหนึ่ง ฉือยางห่อตัวด้วยความหวาดกลัว ขณะที่เขากำลังคิดว่าเส้นทางอาชีพขุนนางของตนถึงคราววสานแล้วนั้น ในที่สุดเขาก็ได้ยินหลงเจิ่นจิ้นพูดขึ้น

“สตรีที่เป็นหวังเกลียดชังที่สุดในชีวิตคือผู้เถา บุตรสาวเพียงคนเดียวของสกุลผู้แห่งเมืองวานเหอ”

“หือ?” ฉือยางสงสัย “ผู้เถานับว่าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในเมืองวานเหอ ไม่ทราบว่ามีนางไปล่วงเกินท่านอย่างไรหรือขอรับ”

สีหน้าของหลงเจิ่นจิ้นหม่นหมองไปในพริบตา เขากระแอมกระไอ คล้ายพยายามข่มโทสะที่เดือดพล่านอย่างสุดความสามารถ ผ่านไปครู่ใหญ่ ถึงได้เอ่ยอย่างคับแค้นใจ

“ไม่ขอปิดบังเจ้า เมื่อสามปีก่อนเป็นหวังเคยปลอมตัวมาเยือนเมืองวานเหอเป็นการส่วนตัว โชคร้ายที่ฉันไปร่วมชมงานประลองยุทธ์หาคู่ที่ผู้เถาจัดขึ้นพอดี”

“เอ?” ฉือยางเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ

“ตอนนั้นเป็นหวังก็ได้เห็นใบหน้าของนาง รูปร่างนั้น... ทั้งอ้วนทั้งอัปลักษณ์ ข้ายังคิดว่าตนมีวรยุทธ์เป็นหนึ่งในได้เหล่า ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา อาจกล่าวได้ว่านางคือที่สุดในหมู่หญิงชั่ว ใช้กำลังเป็นที่ตั้ง! ไร้-เหตุ!-ผล!” หลงเจิ่นจิ้นกำหมัดแน่น พุดเสียงลอดไรฟันอย่างคับแค้นใจเสียงจนเส้นเลือดบนหน้าผากกระตุก

“ทำให้คนจำได้ไม่ลืมเลือนจริงๆ” ช่วงอวี้อยู่ด้านข้างลอบหัวเราะ

หลงเจิ่นจิ้นหันหน้าไปถลึงตาใส่ ช่วงอวี้อันรีบหุบยิ้มก่อนจะแสดงท่าทีเคร่งขรึม

...

สามปีก่อนเจียงหนานประสบอุทกภัยครั้งใหญ่ องค์ชายเจ็ดหลง-
เจิ้งจิ้นรับราชโองการมาช่วยแก้ไขปัญหาก็รีบไป เขานำแม่ทัพซึ่งพร้อม
ทหารม้าสามพันนายมุ่งหน้ามาที่เขตประสบภัย เมื่อถึงหลิวโจวพวกเขาเริ่ม
สร้างเขื่อนและอพยพผู้ประสบภัยทันที หลังจากอดหลับอดนอนทำงานหนัก
ร่วมยี่สิบกว่าวัน ในที่สุดก็ควบคุมกระแสน้ำได้ ทำให้ความเสียหายของ
ชาวบ้านลดลง ย่องเต้พอพระทัยอย่างยิ่ง จึงพระราชทานบรรดาศักดิ์ชั้นหนึ่ง
แก่องค์ชายเจ็ด มีหน้าที่ยังทรงมอบวันหยุดแก่เขาเป็นพิเศษนานถึงหนึ่ง
เดือน ปล่อยให้เขาเที่ยวเล่นรอบเจียงหนานตามอำเภอใจ ไม่ต้องรีบกลับ
เมืองหลวง

หลงเจิ้งจิ้นสุขจนลืมจัก¹ ท่องเที่ยวหกล้อมเมืองของเจียงหนาน ขณะ
ดื่มด่ำกับชีวิตอันสาธุกล่องลอยดุจเทพเซียน เขาก็มาถึงเมืองว่านเหอ เดิมที
เมืองนี้เป็นจุดหมายสุดท้ายของเขา ระหว่างที่กำลังเพลิดเพลินอยู่นั้น จู่ๆ
เรื่องราวกลับตาลปัตร เนื่องจากการอวดดีเพียงชั่วครู่ส่งผลให้เขาทำเรื่อง
ที่ต้องเสียใจไปชั่วชีวิต

ทุกครั้งที่หลงเจิ้งจิ้นเอ่ยถึงเรื่องนี้กับซ่งอวี อีกฝ่ายก็จะกลั้นหัวเราะ
สุดชีวิต ตราบไตที่นึกถึงเรื่องนี้ ซ่งอวีก็รู้สึกว่าการที่หลงเจิ้งจิ้นทำเชื่อพระวงศ์
ขายหน้า ไม่ลื เรียกได้ว่าทำบุรุษทั่วแผ่นดินขายหน้า อับยศจนถึงขีดสุด

นับจากนั้นหลงเจิ้งจิ้นก็จมอยู่ในอารมณ์ขุ่นมัว ไม่อาจทำใจปล่อยวาง
ได้ หากผู้ใดถาม เขาก็ได้แต่พูดว่าตนไม่เคยมาที่เมืองว่านเหอ

หลังจากผ่านไปสามปี จวบจนวันนี้เขาก็พาซ่งอวีปลอมตัวมาตรวจ
เยี่ยมชาวบ้านเป็นการส่วนตัว เดินทางผ่านเมืองว่านเหอท่องไปตามเจียง-
หนาน ยอมพำนักที่วัดทานชานนอกเมืองหนึ่งคืน ดีกว่าต้องย่างเท้าเข้าไป
ในเมืองแม่เพียงครึ่งก้าว

ฉือยารู้สึกได้ว่าบรรยายภาคก่อนข้างกระอักกระอ่วน แต่ก็ไม่รู้ว่

¹ สำนวนจากเรื่อง สามก๊ก หมายถึง มีความสุขจนลืมบ้านเกิดเมืองนอน

จะตอบอย่างไร

ทันใดนั้นเอง เสียงกระดิ่งที่ไพเราะน่าฟังยิ่งนักก็ดังกังวานดังดู
ความสนใจของคนทั้งสาม

เมื่อพวกเขาหันไปมองก็พบสตรีนางหนึ่งเดินลงมาจากภูเขา กระดิ่ง
ผูกเอวของนางส่งเสียงดัง ‘กริ่งกริ่ง’ ท่ามกลางภูเขากว้างใหญ่ ประสานกับ
จิ้งหะกั้วเดินอย่างหนักแน่น

นางสวมเสื้อผ้าสีขาว แม้จะดูเก่าแต่ก็สะอาดสะอ้าน ใบหน้าไม่ได้
ประทึนโฉม ทว่ากลับไม่ส่งผลต่อความงามของนางสักนิด มองเพียงแวบ
แรก นอกจากจะงดงามกว่าสตรีที่ผัดแป้งแต้มชาดจนหน้าเตอะ นางยังดู
สะอาดบริสุทธิ์ไร้มลทินเพิ่มอีกหนึ่งส่วน ทุกกิริยาล้วนดูอ่อนหวาน เมื่ออยู่
ท่ามกลางม่านหมอกบนภูเขาที่ยิ่งดูงดงามโดดเด่น

นางเป็นเหมือนเงา เดินวนเวียนไปมา ก่อนจะอันตรธานไปในยาม
คำคืนอย่างรวดเร็ว

ดวงตาของหลงเจิ่นจิ้นเป็นประกาย เขาพูดอย่างตื่นตะลึง “นี่สิ สตรี
เช่นนี้...งดงามอ่อนหวาน นิ่งสงบสง่าผ่าเผย เช่นนี้ถึงจะเป็นคนที่เป็นหวัง
หมายปอง”

ฉือยางถึงกับโผล่ออกมา “ฮะ?!”

“ทำไมหรือ เจ้ารู้จักนาง?”

ฉือยางปากคอดสั้น หลังจากล้งเลอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบ “นางคือ...ข้า่น้อย
พูดตามตรง นางคือผู่เถาขอรับ”

หลงเจิ่นจิ้นชะงัก “ในเมืองว่านเหอมีผู่เถาก็คน”

ฉือยางขุ่นขึ้นมาหนึ่งนิ้ว “หนึ่ง...หนึ่งคนขอรับ”

“มีเรื่องเช่นนี้ด้วย! ช่างน่าแปลกจริงๆ...” หลงเจิ่นจิ้นหรีตาลง แหวต
มีความประหลาดใจอยู่หลายส่วน ผ่านไปครู่หนึ่งความประหลาดใจก็
แปรเปลี่ยนเป็นนึกสทุกและใคร่รู้

“ซ่งอวี๋ หน้าตาของเป็นหวังเทียบกับเมื่อสามปีก่อนแล้วเป็นเช่นไร”

หลงเจิงจินกตเสียงตำถามซ่งอวี

“หล่อเหลากว่าเดิมซอรับ” ซ่งอวีที่รีตา

“คนอื่นจะจำเป็นหวังได้หรือไม่”

ซ่งอวีส่ายหน้า “ตอนนั้นท่านอ่องมีรูปร่างผอมบาง สีหน้าหม่นหมอง บัดนี้หล่อเหลาส่งงาม ดูดีและมีความสามารถ เกรงว่า...จะจำไม่ได้ซอรับ”

หลงเจิงจินได้ยินดังนั้นก็รู้สึกดี ก่อนจะสะบัดมือ “เป็นหวังตัดสินใจ แล้วว่าจะไปเดินในเมืองเสียงห่วย ล่ำรวจความคิดเห็นของชาวบ้านอย่าง ไกล่ชิด สัมผัสชีวิตความเป็นอยู่ในเมืองว่านเหอ”

ฉือยางยิ้มพร้อมประสานมือคารวะทันที อ่องจึงตัดสินใจเช่นนั้นอ้าง กล่าวได้ว่าตรงกับความต้องการของเขา “ข้าน้อยขอต้อนรับท่านอ่องและ ท่านแม่ทัพ นับเป็นเกียรติของทุกคนในเมืองว่านเหอ...”

เผียะ!

หลงเจิงจินตบหน้าผากฉือยางหนึ่งที่ โทษฐานขัดจังหวะการพูดของตน

“ปลอมตัวเข้าไป! ปลอมตัว!” ชายหนุ่มตะคอก “ปลอมตัวคืออะไร อย่างนั้นหรือ ก็คือไม่บอกผู้ใดทั้งนั้น จำไว้ให้ดี! ห้าม-แพร่ง-พราย!”

“ข้า...ข้าน้อยรับบัญชา” ฉือยางพยักหน้ารัวๆ แม่ในใจจะตื่นตระหนก ทว่าสีหน้ายังคงเบี่ยมไปด้วยความสุข ก่อนจะพาทั้งสองคนลงจากเขา

...

ที่ตีนเขา ฉือยางให้ลูกน้องเตรียมการไว้ทั้งหมดแล้ว พยายามให้อ่องจิงและแม่ทัพซ่งได้สัมผัสกับวิถีชีวิตที่เรียบง่ายและครื้นเครงของเมืองว่านเหอ ให้พวกเขาได้ดื่มด่ำกับความสุขประหนึ่งอยู่ที่เรือนของตัวเอง!

หนึ่ง

ร่องรอยสู่ปลักโคลน ถูกบดขยี้เป็นธุลีผง²

บิดาของฉูเถาป่วยหนัก นอนหมดสติอยู่บนเตียงมาสามวันแล้ว

คืนนี้หลังจากนางเก็บกวาดแผงขายสุราเสร็จก็เดินทางไปขอพรกับทวยเทพที่วัดทานชานนอกเมือง อธิษฐานเสร็จจึงเดินลงจากเขา ปรากฏว่าเวลาล่วงเลยมาจนตึกตื่นเสียแล้ว กระทั่งนางเข้ามาในเมือง ชาวบ้านต่างก็เข้าสู่ห้วงนิทรานรอบด้านเงียบเซียบ บนท้องถนนมีเงาของฉูเถาเพียงผู้เดียว

นางจำเป็นต้องเดินผ่านตัวเมืองว่านเหอตั้งแต่ตลาดบูรพาไปถึงตลาดประจิม จึงจะพบกับย่านคนยากไร้ที่อยู่ท้ายตลาดประจิม ซึ่งมีระยะทางไกลพอสมควร ที่แห่งนั้นคือบ้านของนาง ในยามกลางวันอาจใช้เวลาเดินเกือบค่อนวันด้วยซ้ำ นับประสาอะไรกับยามราตรี โชคดีที่คืนนี้ฟ้าโปร่ง ดวงจันทร์สว่างไสวทำให้มองเห็นถนนอย่างชัดเจน ฉูเถาจึงเดินโดยไร้อุปสรรคมา

² มาจากประโยคของกลอน 《卜算子·咏梅》 ที่ประพันธ์โดยลูโหยว บรรยายถึงชีวิตที่แม้มีอุปสรรคแต่ก็ยังคงยืนหยัดต่อสู้อย่างกล้าหาญ

ตลอดทาง ทว่านางต้องรีบกลับเรือนจึงจำต้องเดินผ่านย่านคหบดีทางทิศ
บูรพา และได้พบคฤหาสน์โอ้อ่าหลังหนึ่งที่น่างเคยอาศัยอยู่ในอดีต

ที่ผ่านมานางมักเดินอ้อมผ่านคฤหาสน์สกุลผู้เพื่อหลีกเลี่ยงภาพ
ชวนสลด วันนั้นเพียงเพราะเร่งทำเวลาจึงไ้ร้หนทางอื่น บางทีอาจเป็นเพราะ
ความคะนองหาอันแรงกล้าและคิดถึงช่วงเวลาอันแสนสุขในอดีตมากเกินไป

หัวใจของผู้เถาบีบรัด อาศัยว่ายามนี้รอบทิศไ้ซึ่งผู้คน นางจึงทะยาน
กายขึ้นไปบนกำแพง ก่อนจะกระโดดไปบนหลังคาคฤหาสน์

ผู้เถามุ่งหน้าไปทางทิศประจิมพลงเหลือบมองคฤหาสน์ที่เคยเป็น
ของตน

“คุณหนูเจ้าคะ ระวังตัวด้วยเจ้าค่ะ!”

เสียงของพวกสาวใช้ยังคงก้องอยู่ในโสตประสาท สมัยที่นางฝึก
วรยุทธ์นั้นก็มักทำเช่นนั้น เดินเห็นอยู่บนหลังคาประหนึ่งสายลม ทว่าดอกไม้
กับต้นไม้ใบหญ้าภายในคฤหาสน์ที่มีประตูสี่ซายามนี้กลับไม่มีชีวิตชีวา
อีกต่อไป สวนหย่อมเขียวชอุ่มหายไปอย่างไร้ร่องรอย กลับกลายเป็นลาน
ขยະที่เต็มไปด้วยพงหญ้ารกร้าง ทุกแห่งหนมีแต่ขยະกองเกลื่อนกลาด
สภาพน่าอนาถนัก

“นี่เพิ่งเข้าปีที่สองมิใช่หรือ ในเมื่อซื้อคฤหาสน์ไปแล้วก็ต้องดูแล
รักษาให้ดี เหตุใดถึงปล่อยปละละเลยอย่างนี้” ผู้เถาเอ่ยอย่างผิดหวังยิ่งนัก
นางถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะนึกถึงอดีต นางคอยสั่งให้สาวใช้รดน้ำ
พรวนดินดอกไม้ใบหญ้าเหล่านั้นอย่างเอาใจใส่ ทว่าในระยะเวลาลั้นๆ เพียง
สองปีกลับกลายเป็นที่ดินร้าง

ผู้เถาผินยิ้มพลงสำยหน้า หลากหลายอารมณ์ในใจทวีความรุนแรง
รวมถึงรู้สึกผิดหวังอยู่พักใหญ่

สามปีก่อนนางยังคงเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของผู้ยวน พ่อค้า
รายใหญ่ของเมืองวานเหอ แต่ไหนแต่ไรก็ยืนอยู่เหนือผู้อื่น ไม่เคยเห็นผู้ใด
อยู่ในสายตา ทว่าตั้งแต่เกิด ‘เรื่องนั้น’ ขึ้น บิดาของนางดูแลไปหลายสิบปี

ในชั่วข้ามคืน จากนั้นไม่ถึงเดือนเขาก็ล้มหมอนนอนเสื่อ ต่อมาก็ไม่เคยลุกขึ้นจากเตียงอีกเลย

ร้านค้าสกุลผู้ไม่มีคนดูแล พอทานเข้าก็ตกอยู่ในสภาพมั่งกรไไร้หัว³ ต่อให้ผู้ถามมีใจคิดจะไปดูแล แต่เหตุเพราะนางไม่เชี่ยวชาญการค้า ท้ายที่สุดมีใจแต่ก็ไร้กำลัง ร้านค้าเริ่มประสบปัญหาหมุนเงินลำบาก และต้องปิดกิจการในเวลาเพียงปีกว่า คหบดีสกุลผู้กลายเป็นกำแพงที่ทุกคนพร้อมใจกันผลักให้ล้ม ไม่ว่าจะเป็นกิจการอื่นหัว⁴ สำนักคุ้มภัย ร้านข้าวสาร ก็ล้วนเปลี่ยนเจ้าของ เจ้าหนี้ย่อยกันมาหาถึงคฤหาสน์ สุดท้ายนางจำต้องขายที่ดิน ขายคฤหาสน์ แล้วนำของมีค่าทั้งหมดไปจำนำ จึงปลดหนี้เหล่านั้นได้ในที่สุด

เมื่อรู้เช่นนั้น อาการป่วยของผู้ยวนก็พลันทรุดหนัก ช่วงที่เธอได้สตินั้นก็เอาแต่คร่ำครวญ “คิดถึงอดีตที่ข้า...ผู้ยวนผู้นี้ก่อร่างสร้างตัวด้วยวัยเพียงสามสิบปีจนร่ำรวยเมื่ออายุสี่สิบ ทว่าความมั่งคั่งครึ่งชีวิตของข้ากลับสูญสิ้นภายในหนึ่งปี! ช่างเถอะ เงินทองเป็นของนอกกาย ที่น่าสงสารที่สุดคือบุตรสาวสุดที่รักเพียงคนเดียวของข้า นางเปรียบเสมือนไข่มุกที่ข้าประคบประหงมอย่างดี ไหนเลยจะคิดว่าวัยที่นางควรจะเป็นนางสาวที่สวยที่สุดกลับร่วงหล่นสู่ดินโคลน ร่วงโรยลงบนพื้นดิน ถูกบดขยี้เป็นผุยผง⁵ ช่างน่าคับแค้นใจยิ่งนัก! เฮ้อ”

เสียงหัวเราะในจวนสกุลผู้เมื่อครั้งอดีตไม่มีอีกต่อไป ร่างกายที่แข็งแรงของบิดาก็มีอาการหวนกลับมา เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างกำลังตกต่ำจนถึงขีดสุด นางกลับไม่มีเวลามานั่งสงสารตนเองด้วยซ้ำ

หลังจากผู้ถามกลับถึงเรือนอย่างห่อเหี่ยว นางเข้าไปดูอาการของบิดา

³ เป็นสำนวนจีน หมายถึง ไร้ผู้นำ

⁴ ร้านรับฝากเงินในสมัยจีนโบราณ

⁵ มาจากบทกลอนบทชวนใจของสุไทย์ว กล่าวถึงดอกเหมยว่า แม้ไร้ที่พึ่งพิง ร่วงโรยตกต่ำ แต่ก็ยังคงส่งกลิ่นหอม

ในห้องทันที เมื่อพบว่าเขายังไม่ได้สติก็รู้สึกปวดใจ ทว่านางปวดใจเพียง
วูบหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากยังต้องออกไปส่งสุราที่หอขุนสวา

แม่เล่าสวีแห่งหอขุนสวาส่งสุรากระบอกลงไปใฝ่สามลิบกระบอกลง ต้อง
จัดส่งภายในคืนนี้

ความจริงผู้เภาไม่ยินดีทำการค้ากับหอขุนสวา สตรีมีชาติตระกูล
อย่างนางเดินเข้าออกสถานที่เช่นนั้นนับว่าไม่งามนัก ทว่าเพื่อหาเลี้ยงชีพ
นางจึงต้องทำอะไรทางเลือก

อย่างไรเสียนางก็ไม่ใช่คุณหนูใหญ่ในอดีตผู้นั้นอีกแล้ว

ในอดีตนางมีบิดาคอยเลี้ยงดูคอยตามใจ ตอนนั้นสกุลผู้ลุ่มจม ถึง
เวลาที่นางควรตอบแทนบิดาแล้ว การทำงานหาเลี้ยงชีพบีบบังคับให้นาง
ต้องวิ่งวุ่นไม่หยุดประหนึ่งลูกข้าง...

ไม่นานผู้เภาก็เก็บข้าวของเรียบร้อย ก่อนจะเอาสุรากระบอกลงไปใฝ่
สามลิบกระบอกลงไปที่หอขุนสวา

ยามนี้ภายในห้องส่วนตัวที่ใหญ่ที่สุดของหอขุนสวา หลงเจิ้งจิ้นถูก
รายล้อมไปด้วยสตรีหกนางซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดของที่นี่...เหมยเซียง ผู้ทรง
เจี้ยเก็ง ตูเจี๊วียน เยว้จี้ และหมู่ตัน ผลัดกันรินสุราให้เขา ทั้งยังเอาแต่เรียก
คุณชายๆ เสียจนร่างของเขอ่อนปวกเปียก ชายหนุ่มฟังคำพูดหวานหู
อย่างมีความสุข หลังดื่มสุราไปสามรอบเขาก็เริ่มมีเมามา รู้ตัวว่าควรหยุดพัก
จึงอ้างว่าจะไปทำธุระส่วนตัวเพื่อออกไปสูดอากาศด้านนอก

หลงเจิ้งจิ้นเดินโซเซไปเปิดประตู ก่อนจะชนกับสตรีผู้หนึ่งอย่างแรง
ที่โถงทางเดินฝั่งขวา

ปึก!

“เจ้าเดินทำไหนกัน!” หลงเจิ้งจิ้นตะคอก สร้างเมฆไปหลายส่วน ขณะที่
สตรีที่นั่นอยู่บนพื้นทำราวกับไม่ได้ยินคำพูดของเขา เอาแต่เก็บกระบอกลง
สุราที่กระจัดกระจายไปทั่วพื้น

เคราะห์ดีที่กระบอกสุร่าทำจากไม้ไผ่ จุกปิดไว้อย่างแน่นหนา เมื่อนางเห็นว่าสุร่าไม่หกออกมานอกกระบอกก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

หลงเจิงจิ้นเห็นสตรีชุดขาวร่างคุ่นตาตรงหน้า หัวใจพลันบีบรัด เขาปรายตามองนางพลางเอ่ยออกมา “เจ้าเงยหน้าขึ้นมาซิ”

เมื่อได้ยินดังนั้น หญิงสาวรูปร่างผอมบางที่นั่งอยู่บนพื้นก็เงยหน้าขึ้น ก่อนจะเบิกตากว้างมองหลงเจิงจิ้นด้วยความสงสัย

หลงเจิงจิ้นก็ก้มหน้าลงมองนางเช่นกัน

...เป็นนาง!

ดวงตาของนางยังเหมือนเดิม สว่างใส สะอาดบริสุทธิ์ และไร้เดียงสา แต่กลับไม่มีความเยอหยิ่งอีกต่อไป

หลงเจิงจิ้นพบว่านางก็คือสตรีที่เขาพบที่วัดทานซาน...ผู้เถา

ไม่ได้พบกันสามปี ผู้เถาผอมลงกว่าเมื่อก่อนอย่างน้อยหลายสิบจิน⁶ เครื่องหน้าเด่นชัด หน้าตางดงาม แม้จะดูเย็นชา ทว่าไร้ซึ่งความหยิ่งผยอง ทำให้ดูอ่อนโยนขึ้นหลายส่วน ขณะเดียวกันนางก็ดูน่าสงสารเหมือนกระต่ายขาวตัวน้อยที่กำลังหวาดกลัว ช่างแตกต่างจากสตรีผู้องอาจในอดีตกลับ

ทั้งสองสบตากันเพียงชั่วครู่เท่านั้น ผู้เถาเป็นฝ่ายหลบตาก่อนจะเก็บสุร่ากระบอกไม้ไผ่ที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นขึ้นมา

“คุณชายโปรดยกเท้าขึ้นด้วย ท่านยืนบังกระบอกสุร่าของข้า” นางพูดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

หลงเจิงจิ้นคล้ายถูกสะกด เชื้อฟังคำพูดของนางราวกับตกอยู่ในวงค์ เขายกเท้าขึ้นตามสัญชาตญาณ ผู้เถาจึงรีบเก็บกระบอกสุร่า จากนั้นก็ลุกขึ้นตั้งท่าจะเดินจากไป

หลงเจิงจิ้นเกิดโทสะขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

⁶ หน่วยวัดน้ำหนักของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 จิน เทียบเท่ากับ 500 กรัม โดยประมาณ

เป็นหวังจดจำเจ้ามาตั้งหลายปี แต่เจ้ากลับจำเป็นหวังไม่ได้แล้ว?
ต่อให้จำเป็นหวังไม่ได้ ยามเห็นบุรุษที่งามสง่าเช่นนี้ ในแววตากลับ
ไม่มีความประหลาดใจแม้แต่น้อย?

หลงเจิงจินรู้สึกว่เสน่ห์ของตนถูกทำลาย จึงคว้าแขนงตาม
สัญญาตมณพร้อมกั้ตะคอก “เจ้าจำข้าไม่ได้หรือ”

“คุณชาย โปรดสำรวมด้วย!” ผู้เฝ้ารีบส่บัดมือออกด้วยคตมใจ
ทว่สั้หน้าของนางไม่ได้ตื่นตระหนกมกนัก รวกับว่เคยประสบกั้เหตุ-
การณั้เช่นนี้หลายครั้ง

นั่นสิชะ ในสถานที่เช่นนี้ สตรีที่มีรูปโฉมเช่นนางถูกหยอกล้อก็ถือ
เป็นเรื่งปกติ

แต่หลงเจิงจินไม่คิดว่าตนเองเป็นบุรุษเจ้าสำราญที่หยอกล้อนาง เขา
ยังคงตามตื้อ ออกแรงบีบไหล่นางพร้อมถามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “เจ้า
จำข้าไม่ได้จริงๆ หรือ”

“เกรงว่คุณชายคงเมามจนเพ้อแล้วกระมัง ข้าไม่ใช่สตรีของหอขุนฮว
ท่านจำคนผิดแล้ว!”

ผู้เฝ้าออกแรงที่มือเพียงเล็กน้อย หลงเจิงจินก็เสียหลักถอยหลังไป
สองก้าว จากนั้นนางก็หายวับไปจากปลายโงงทางเดินราวกับฝุ่นควัน

หลงเจิงจินมอตามแผ่นหลังนางอย่างตมใจ หากเป็นเมื่อก่อนนาง
คงต้องเหวียงเขาจากชั้นสองลงไปชั้นหนึ่งแล้วกระมัง

เรื่งว่แรงมหาตลของนางเป็นสิ่งที่ทำได้ยากในใต้หล้า

หลงเจิงจินครุ่นคิดก่อนจะรู้สึกซาบรึวณง่ามมือ เมื่อกั้มลงมอก็พบ
รอยข้...นี่คือแรงจากมือของผู้เฝ้าซึ่งกดลงบนมือเขาขณะที่นางคิดจะหนี

ไม่ได้พบกันสามปี แม้นางจะพอมลงทว่ารุทกั้กลับไม่ต้อยลงเลย
น่าสนใจจริง...

หลงเจิงจินลูปคาง พลงแยมั้มอย่างนี้กสนทุกขณะเดินกลับไปห้อง
ส่วนตัว เมื่เห็นบรรยาคาศรีนเครงในห้องก็รู้สึกว่พวกนางล้วนไว้รสนิยม

รู้แต่เพียงวิธีประทีนโคมเท่านั้น

ธรรมดาเกินจะทน!

วันรุ่งขึ้น ตลาดในเมืองว่านเหอศึกคักนัก หลงเจิ้งจิ้นกับซ่งอวี๋ซี้นำ
อยู่ด้านหน้า ฉือยงติดตามอยู่ด้านหลัง บุรุษเจ้าสำราญทั้งสามมีสีหน้า
ชื่นมื่น เป็นภาพงดงามดึงดูดสายตาผู้คนโดยปริยาย

เทียบกับชาวบ้านทั่วไปแล้ว พวกเขาถือเป็นกระเรียนกลางฝูงไก่อย่าง
มีต้องสงสัย โดยเฉพาะหลงเจิ้งจิ้นกับซ่งอวี๋ที่เรียกได้ว่าไบหน้างามดุจหยก
ประดับกวาง⁷ ทั้งยังมีท่วงท่าสง่างาม คิ้วของซ่งอวี๋เรียวดุจกระบี่ ดวงตา
เป็นประกายดั่งดวงดาว นอกจากจะน่าเกรงขามแล้ว ดวงตาที่แผ่รอยยิ้ม
ยังทำให้เขาดูเป็นมิตรมากขึ้น ขณะที่หลงเจิ้งจิ้นกลับดูไม่เป็นมิตรเท่าไรนัก
มือซ้ายของเขาจับบังเหียน มือขวาถือพัด ไบหน้างามประหนึ่งดอกท้อ
ท่วงท่าสง่างามเผย ดูมีชาติตระกูล ทว่าระหว่างลาดตระเวนในเมือง เขาเพิ่ง
สายตาคล้ายมองหาบางสิ่งไปตลอดทาง

ทันใดนั้นเอง หลงเจิ้งจิ้นก็สังเกตเห็นร่างคุ่นเคยในแผงขายสุราที่อยู่
ไม่ไกล...กำลังเซ็ดไหสุรา

ความพยายามอยู่ที่ใด ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ในที่สุดเขาก็ได้พบผู้เถา
อีกครั้ง

ผู้เถาเตรียมนำสุราที่หมักเองออกไปขายในตลาด แม่นางจะสวมเสื้อผ้า
ป่านเนื้อหยาบ ทว่ามีอาจบดบังความงามของนางได้ บุรุษที่ลัญจรูปไปมาล้วน
ชำเลืองมองนางทั้งสิ้น หลงเจิ้งจิ้นหรีตามอง จู่ๆ ก็หงุดหงิดขึ้นมาโดยไม่รู้อ
สาเหตุ

พูดตามตรง เขาไม่อยากพบผู้เถาที่รูปโฉมงดงาม แต่อยากพบนาง
ในรูปลักษณะอันอ่อนท้วม แข็งแรงกำยำ น้ำเสียงเย่อหยิ่ง หากเป็นเช่นนั้นเขา

⁷ สิ่งที่บุรุษชนชั้นสูงชาวจีนในสมัยโบราณใช้สวมบนศีรษะ

ก็สามารถถัดนางให้νωม และไม่ได้มองว่านางเป็นสตรีหน้าทะนุถนอมแต่
อย่างใด

“เป็นหวังเหน้อยแล้ว ไปพักที่นั่นกัน” หลงเจิงจินชี้ไปยังโรงเตี๊ยม
สองชั้นที่อยู่ไม่ไกล

ฉือยงกับซ่งอวี้ยอมโน้มรับคำสั่ง

ขณะที่พวกเขาขี่ม้าผ่านหน้าผุเถาไปนั้น หลงเจิงจินตั้งใจเหลือบไป
มองนาง ก่อนจะพบว่านางไม่ได้มองเขาลักกนิท ความสนใจทั้งหมดของผุเถา
อยู่ที่บุรุษที่กำลังซื้อสุรา

อดทนมาจนถึงขนาดนี้ ทนอีกสักกนิทจะเป็นไรไป

หลงเจิงจินพลิกตัวลงจากหลังม้า เดินขึ้นชั้นสองของโรงเตี๊ยม แล้ว
เลือกตำแหน่งริมหน้าต่างเพื่อจับสังเกตผุเถาอยู่ไกลๆ

ครึ่งชั้วยามมานี้ เปลวไฟในแววตาของหลงเจิงจินทวีความรุนแรง
ขึ้นเรื่อยๆ ฉือยงที่ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุได้แต่นั่งลอบกลืนน้ำลายอย่าง
ตื่นตระหนก กลัวว่าตนเองต้อนรับไม่ดี อีกฝ่ายถึงมีท่าที่เช่นนี้

บรรยากาศตึงเครียดดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเพียงใด
จนกระทั่งคนผู้หนึ่งที่แต่งกายด้วยชุดสีสันสดใสปรากฏตัวขึ้นดึงดูดความ
สนใจของหลงเจิงจิน บรรยากาศจึงผ่อนคลายลง

เห็นเพียงหญิงชราคนหนึ่งที่ประดับผมด้วยดอกไม้ เดินมาหยุดอยู่
ตรงหน้าผุเถา นางคือแม่สื่อจางที่พยายามจับคู่ให้ผุเถาเป็นครั้งที่ร้อยแล้ว

ผุเถาคร้านจะมองอีกฝ่ายเสียด้วยซ้ำ นางยังคงตั้งอกตั้งใจขายสุรา
ของตนต่อ

แม่สื่อจางเองก็คร้านจะพูดจาอ้อมค้อมกับนาง “หญิงม่ายผุ แม้
นายท่านเหวินจะอายุเกินห้าสิบ แต่เขาก็ร่ำรวย เขามีจวนหลังใหญ่อยู่ทาง
ใต้ของเมืองด้วย”

ผุเถาไม่สนใจ ทว่าอีกฝ่ายก็ไม่คิดยอมแพ้

“หญิงม่ายผุ เจ้าก็รู้ดี มีจวนสักหลังในเมืองว่านเหอนับว่าเป็นเรื่องดี

มากแล้ว แม้ว่าเมื่อก่อนเจ้าจะเป็นคุณหนูใหญ่ ทว่าตอนนี้เจ้าเป็นเพียงหญิงม่ายเท่านั้น มิหนำซ้ำยังเช่าเรือนอยู่ในย่านคนยากไร้ ต้องมานั่งขายสุรา ไหนพอจะป่วยหนัก แค่มมีคนเอาก็นับว่าดีมากแล้ว เจ้าไม่ควรเรื่องมากไม่ใช่หรือ

“แม้ว่าเจ้าจะไม่มีบุตร แต่ค่าตัวก็ลดลงไปมาก อย่าเรื่องมากเลย ประเดี๋ยวสุดท้ายก็ขายไม่ออกพอดี เจ้าไม่กลัวว่าจะไม่มีใครมาเคารพศพหรืออย่างไร คนวัยเดียวกับเจ้ามีบุตรชายวิ่งเล่นได้กันหมดแล้ว แล้วเจ้าละสตรีนะแก่เร็ว โดยเฉพาะคนที่ทำงานหนัก รออีกไม่กี่ปี ต่อให้เจ้าอยากแต่งงานก็แต่งงานไม่ออกแล้ว แต่งเป็นภรรยาเอกดีกว่าไปเป็นอนุมากัน”

ผู้เถาเงียบ นางทำเพียงเก็บตะกร้าหาบเร่ แแบสุราสิบให้ที่ยังขายไม่ได้เดินจากไป โดยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง

“หือ? เจ้าอย่าเพิ่งไปสิ ช้ำยังพูดไม่จบเลยนะ!” แม่สื่อจางแผดเสียง

“หญิงม่ายผู้กลับมากุณกันก่อน! หญิงม่ายผู้...เฮ้อ คนอะไร เป็นแบบนี้ทุกที ต้องหอบสุราไปขายถึงในหอซุนฮวาแล้วยังหยิ่งอีก!” นางสะบัดผ้าเช็ดหน้าก่อนเดินจากไปด้วยโทสะ

หลงเจิงจินที่นั่งอยู่บนชั้นสองของโรงเตี๊ยมเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด แม้ว่าเขาจะไม่ได้ยินบทสนทนาของทั้งคู่ ทว่าในใจกลับรู้สึกมีความสุขอย่างประหลาด

“นางยังดูตัวอยู่อีกหรือ” หลงเจิงจินตบโต๊ะ พร้อมพูดกับช่างวีด้วยสีหน้าเย้ยหยัน “สามปีแล้วนางยังแต่งงานไม่ออก เป็นหวังว่าแล้ว หญิงปากร้ายเช่นนี้ไม่มีวันขายออกหรอก ฮ่าๆ สะใจยิ่งนัก!”

ช่างอวี้บะปาก รู้สึกว่าบาดแผลในใจของท่านอ่องคงเกินเยียวยา ความสุขและความโกรธล้วนมีนางเข้ามาเกี่ยวข้อง แตกต่างจากบุคลิกข่มขวิดจริงจังในเมืองหลวงลิบลับ ไม่รู้ว่าดีหรือไม่ดีกันแน่...

ช่างอวี้อวดคิ้วแน่น ฉืออย่างที่อยู่ข้างๆ ก็คิดเช่นเดียวกัน ทำราวกับพยายามอดกลั้นตลอดเวลา คล้ายอยากพูดทว่าไม่กล้าพูด

รอกะทั่งหลงเหงิงจิ้นหัวเราะจนพอใจแล้ว นือย่างถึงพูดเสียงอ่อน
“ท่านอ๋อง มีเรื่องที่... ข้าน้อยไม่รู้ว่าควรจะพูดดีหรือไม่”

“พูดมาได้เลย” หลงเหงิงจิ้นที่อารมณ์ดียิ่งนักตั้งท่าจะยกจอกสุรา
ขึ้นดื่ม

นือย่างรวบรวมความกล้าก่อนเอ่ย “ผู้เถา... ออกเรือนไปตั้งแต่สามปี
ก่อนแล้วขอรับ”

“พรวด...” หลงเหงิงจิ้นได้ยินดังนั้นก็พนสุราใส่หน้านือย่างทันที

“แต่ก็ๆ...” ชายหนุ่มล่ำลึง หน้าแดงก่ำ ใช้เวลาอยู่นานกว่าจะเป็น
ปกติ จากนั้นก็ถามด้วยความตกใจ “บ้านไหนช่างโชคร้าย ถึงได้แต่งหญิง
เถิกเช่นนี้!”

“เฮ้อ ที่โชคร้ายมิใช่บ้านสามมี แต่เป็นสกุลผู้ต่างหาก” นือย่างเซ็ดสุรา
บนใบหน้าพาลงพูดอย่างนี้ก็เสียดาย “วันรุ่งขึ้นหลังแต่ง สามมีของนางก็เร่ง
เดินทางไปสอบที่เมืองหลวง ไม่ถึงสองเดือนก็มีข่าวส่งกลับมาว่าสิ้นใจกะทันหัน
นางยังไม่ได้ดื่มด่ำกับความสุขแม้แต่วันเดียว ก็กลายเป็นหญิงม่ายไป
เสียแล้ว”

“อย่านั้นหรือ” หลงเหงิงจิ้นแสบะยืม “เช่นนั้นก็ยิ่งสะใจ”

“หรือ?” นือย่างอึ้งไปชั่วขณะ คาดไม่ถึงว่าคำพูดชั่วร้ายเช่นนี้จะหลุด
ออกจากปากของอ๋องจิง

หลงเหงิงจิ้นเห็นอีกฝ่ายทำหน้าที่ฉงนจึงระเบิดหัวเราะ “ความหมายของ
เป็นหวังคือ... สมน้ำหน้า!”

ทุกวันผู้เถาต้องขายสุราเหลืองให้หมดสองไหใหญ่ถึงจะพอประทังชีวิต
สองพ่อลูก นางคลั่นเทียนกับคำพูดของแม่สื่อจางมาตลอดทาง ถึงกระนั้น
ก็ยังอดทนหาบเร่ตะโกนขายสุราไปทั่ว ในที่สุดวันนี้ก็ขายสุราหมดก่อน
ตะวันตกดิน

เมื่อผู้เถาหอบร่างกายอันเหนื่อยล้ากลับถึงเรือน ก็พบว่าบิดาที่หมด

สติมาหลายวันกำลังนั่งก้มหน้าก้มตาเขียนบางอย่างอยู่ที่โต๊ะ

เมื่อเห็นดังนั้นนางก็ดีใจนัก ทว่ายังไม่ลืมหยิบผ้าคลุมมาให้บิดา ก่อน
จะพูดด้วยน้ำเสียงกังวล “ท่านพ่อ ทำไมท่านถึงสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นเช่นนี้
รีบเอาผ้าไปคลุมให้เร็วเข้า ท่านจะล้มป่วยอีกไม่ได้นะเจ้าคะ”

บิดาเห็นบุตรสาวแล้วหัวใจก็พลันบีบรัด ผู้เถาในอดีตร่างกายอวบ
ท้วมมีกำลังวังชา ตอนนั้นก็ล้มพอมลงถึงเพียงนี้ ทุกครั้งที่เห็นก็ยิ่งทุกข์ใจ
ประหนึ่งนางลดน้ำหนักไปมากภายในวันสองวัน โดยเฉพาะครั้งนี้เขาหมด
สติไปหลายวัน พอตื่นขึ้นมาก็เกรงว่าตนคงเหลือเวลาอีกไม่มาก

“คุณเขาลง!” ผู้ยวนคิดว่าวันหน้าผู้เถาต้องอยู่เพียงลำพังก็ทำใจแข็ง
พูดด้วยสีหน้าซึ่งขัง “เมื่อก่อนพ่อไม่เคยกวาดชั้นเจ้า แต่หลังจากนี้พ่อก็อาจ
ละเลยได้อีกแล้ว”

“ท่านพ่อ ท่านกำลังพูดอะไรหรือเจ้าคะ” หัวใจของผู้เถาบีบรัด “ท่าน
ป่วยจนเลอะเลือนไปแล้วหรือ”

“คุณเข่า!” ผู้ยวนตอบโต้ะ ร่างกายสั่นเทิ้ม

ผู้เถากลัวว่าเขาจะโกรธจนล้มป่วยอีกครั้งจึงคุกเข่าลงกับพื้นเสียงดัง
‘ตึง’ หัวเข่ากระแทกพื้นอย่างแรงจนเกิดแผล

ผู้ยวนรู้ว่าครั้งนี้นางได้แผลเป็นแน่ แม้จะปวดใจเพียงใดก็ไม่อาจ
แสดงออก ทำเพียงพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “เมื่อครู่แม่สื่อจางมาหาข้าแล้ว”

“ทำไมนางถึงมารบกวนท่านพ่ออีกแล้ว ครึ่งเดือนก่อนก็เป็นนางที่
ทำให้ท่านโกรธจนล้มป่วย” ผู้เถากัดฟันกรอด อยากจะไปถลกหนังยายเฒ่า
ผู้นั้นโยนลงไปใบบ่อให้เป็นอาหารปลาเสียจริง!

“อย่าโทษนางเลย ที่นางพูดมาล้วนเป็นความจริง” ดวงตาของผู้ยวน
แดงก่ำ จากนั้นก็ถอนหายใจออกมา “พอรู้ว่าร่างกายของพ่อแย่แน่ๆ เกรง
ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อได้อีกไม่กี่วัน ตอนนี้นำพรารถาเดียวของพ่อก็คืออาศัยช่วง
เวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ส่งเจ้าให้ถึงมือผู้ที่คู่ควรฝากฝังชีวิตด้วย นี่ถือเป็นคำ
สั่งเสียก่อนตายของพ่อ เจ้าต้องเชื่อฟัง” เขาพูดด้วยเสียงสิ้นเครือ

แม้ว่าผู้เถาจะไม่ยินดีออกเรือน ทว่าก็ไม่อยากขัดคำสั่งของบิดา เพราะรู้ว่าบิดาเป็นห่วงนางมากเพียงใด ต่อให้นางไม่เต็มใจ แต่ก็มีอาจพูดคำว่า 'ไม่' ออกไปได้

ผู้เถาพยักหน้าตอบกลับเสียงแหบพร่า “ลูกเชื่อฟังท่านพ่อเจ้าค่ะ”
ผู้ยวนพยักหน้าอย่างพึงพอใจ ก่อนจะมอบจดหมายฉบับหนึ่งให้ผู้เถา

“พวกคนที่แม่สื่อจางแนะนำล้วนไม่ได้เรื่อง พ่อเองก็ไม่ยินดีจะมอบเจ้าให้พวกเขา นี่เป็นจดหมายที่พ่อเขียนให้สหายสนิท เจ้าต้องเอาจดหมายนี้ไปส่งให้เรียบร้อย ความสุขในชีวิตหลังจากนี้ของเจ้าล้วนขึ้นอยู่กับจดหมายฉบับนี้” ผู้ยวนพูดด้วยท่าทีจริงจัง “หากเจ้าอยากให้พ่อตายตาหลับ ก็ทำตามที่พ่อบอก พ่อทำเพื่อเจ้าทั้งนั้น ต่อให้ตายก็ไม่มีทางทำร้ายเจ้า เจ้าต้องเชื่อฟัง”

ผู้เถาน้ำตาคลอ ท้ายที่สุดก็กัดฟันรับจดหมายมา ก่อนจะพยักหน้าแรงๆ

หนึ่งวันหลังส่งจดหมายไป ก็มีคนกลุ่มหนึ่งควมม้าเร็วมายังเมือง
ว่านเหอ ชายหนุ่มผู้นำคนกลุ่มนั้นคือคู่ค้าในอดีตของผู้ยวน มีนามว่าจินชือเคอ เป็นบุตรชายคนโตสกุลจินที่ขายรูปเทียนและกระดาษเงินกระดาษทองในละแวกนี้

จินชือเคอเอาโลงศพมาให้ผู้ยวนเป็นของขวัญ ผู้เถาเห็นแล้วก็อยากเข้าไปทูลสักที ทว่าบิดากลับหัวเราะว่า

“หลานชายมีน้ำใจนัก ที่จริงตอนนี้สกุลผู้ต้องการของพวกนี้ที่สุดจากนี้ขอฝากเถาเออร์ไว้กับเจ้าด้วย” ผู้ยวนจับมือของทั้งคู่มาประสานกัน

เดิมทีจินชือเคอไม่เต็มใจนัก ทว่าพอเห็นผู้เถาก็ยิ้มแฉ่งแบบปริ จากนั้นจึงพยักหน้ารัวๆ “ข้าจะดูแลนางเป็นอย่างดี ท่านพ่อตาโปรดวางใจ”

สองคนคุยกันไม่กี่ประโยคก็สรุปเรื่องความสุขในชีวิตครึ่งหลังของ

ผู้เถาเป็นที่เรียบร้อย

แม้ว่าการเจรจาจะผ่านไปอย่างง่ายดาย แต่ผู้ยวนก็พิจารณาตัวเลือก
ผู้นี้โดยละเอียดรอบคอบ ประการแรก...สกุลจินไม่ขาดแคลนอาหารและ
เสื้อผ้า ประการที่สอง...จินชื่อเคอนั้นรูปร่างมา ได้ยินว่ากำลังสอบขุนนางระดับ
ฮุยชื่อ⁸ ในภายภาคหน้าคงมีชีวิตที่สดใส วันนี้หลังจากได้เห็นจินชื่อเคอ
ตัวเป็นๆ ผู้ยวนก็พบว่าอีกฝ่ายเป็นคนชื่อสัตย์ เขาจึงพอใจและวางใจมาก

“พวกเจ้าสองคนออกไปเดินเล่นเถิด อย่ามาอึดอู่อยู่ในย่านคนจน
เช่นนี้ ประเดี๋ยวจะติดกลิ่นคนป่วยอย่างช้า” ผู้ยวนพูดด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร
จินชื่อเคอจึงพาผู้เถาออกไปอย่างมีความสุข

สองคนเดินตรงไปยังโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดในเมืองวานเหอ สั่งอาหาร

มาเต็มโต๊ะ จินชื่อเคอดูแลเอาใจใส่ผู้เถาอย่างกระตือรือร้น

“กินให้มากหน่อย เจ้าพอมเช่นนี้ ประเดี๋ยววันหน้าคงคลอดบุตรยาก”

ผู้เถาไร้ทางเลือก นางทำเพียงคีบอาหารที่อีกฝ่ายตักให้เข้าปาก ทว่า
เมื่ออาหารเลิศรสเข้าปาก ผู้เถากลับรู้สึกравกับเคี้ยวซี่ผึ้ง

จินชื่อเคอพูดหลังจากกินไปครึ่งห้อง “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เจ้าแต่ง
เข้ามาเป็นนอู วันหน้าเมื่อข้าแต่งภรรยาเอก ก็จำไว้ให้ดีกว่าอย่าได้คิดริษยา
อย่าตั้งครมภ์ก่อน มิเช่นนั้นต้องยกลูกให้ภรรยาเอก เจ้าไม่มีปัญหาใช่
หรือไม่”

ผู้เถาพยักหน้าด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

จินชื่อเคอพยักหน้าอย่างพึงพอใจ “ในเมื่อแต่งเข้าสกุลจินเรา วันหน้า
ก็ไม่ต้องออกไปข้างนอกแล้ว สกุลจินเข้มงวดมาก ไม่ชอบสตรีที่ออกไป
แฟนฟานอยู่นอกเรือน”

“อือ” ผู้เถามีสีหน้าเรียบเฉย

⁸ การสอบเข้ารับราชการระดับประเทศของจีนในสมัยโบราณ

จินชื่อเคอถูพบแหวนหยกบนนิ้วมือ พลางขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด “เมื่อก่อนสกุลผู้ถือได้ว่าเป็นสกุลร่ำรวย หากเจ้ามีของมีค่าใดก็ไม่จำเป็นต้องซ่อนเอาไว้ มอบให้ท่านแม่ข้าดูแล นางอายุมากกว่าเจ้า ย่อมจัดการเรื่องภายในเรือนได้เป็นอย่างดี”

ผู้เถาทำเพียงฟังเงียบๆ

“จำไว้ว่าต่อไปเจ้าต้องคารวะท่านแม่ข้าทุกเช้าเย็น นางอายุมาก ย่อมชอบความสงบ ปกติหากไม่ดูแลร้านก็ชอบไปสวดมนต์ในห้องพระ เจ้าก็ต้องไปรับใช้อยู่ข้างๆ อีกอย่างที่สำคัญคือนางเป็นโรคปวดข้อ เจ้าต้องคอยนวด คอยล้างเท้าให้นางทุกวัน”

จินชื่อเคอพูดถึงตรงนี้ก็มองผู้เถาคล้ายกำลังถามความเห็น

แม้แน่ใจตาของนางจะฉายแววตกใจเล็กน้อย ทว่าสุดท้ายผู้เถาก็พยักหน้าช้าๆ “ข้าทราบแล้ว”

จินชื่อเคอพอใจเป็นอย่างมาก คาดไม่ถึงว่านอกจากผู้เถาจะไม่ได้เข้าถึงยากอย่างในข่าวลือ ตรงกันข้าม... ไม่ว่าตนจะพูดอะไร นางก็เชื่อฟังไปเสียหมด ความทะนงของบุรุษเพศจึงได้รับการเติมเต็มจนถึงที่สุด

“บ้านเรามีกฎ ในเมื่อเจ้าเป็นเพียงอนุ หลังแต่งห้ามเชิดหน้าชูตา เมื่อพวกข้ากินข้าว เจ้าต้องคอยรับใช้อยู่ข้างๆ หลังจากพวกข้ากินเสร็จ เจ้าค่อยไปกินข้าวในครัว แต่เจ้าวางใจเถอะ ขอเพียงเจ้ารับใช้ข้าให้ดี ข้าไม่มีวันปล่อยให้เจ้าต้องลำบาก”

“...” ผู้เถาพูดไม่ออก แม้ว่าในใจจะขัดขึ้น แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าจินชื่อเคอ นางก็ทำได้เพียงพยักหน้านิดๆ เท่านั้น

ปฏิกิริยาของนางทำให้พวกแขกที่นั่งอยู่ข้างๆ ตื่นตกใจอยู่บ้าง นับตั้งแต่จินชื่อเคอพล่ามก็ดึงดูดความสนใจของผู้ฟังได้กลุ่มใหญ่ แน่หนอนว่ารวมไปถึงหลงเจินกับซ่งอวีที่นั่งกินอาหารอยู่ในห้องส่วนตัวด้วย

หลงเจินฟังถึงตรงนี้ก็ขมวดคิ้วแน่นขึ้น หากพูดกับสตรีทั่วไปคงเป็นเรื่องธรรมดา ทว่าผู้เถาเป็นคนเช่นไรนะหรือ

ที่หนึ่งในหมู่หญิงร้าย หัวทอกของหญิงปากร้าย!
นางจะยอมเชื่อฟังนั้ไม่พูดไม่จาแบบนี้ได้อย่างไร
นี่ไม่ใช่ผู้เถาที่เขารู้จัก!

หลังจากผู้เถากับจินซื้อเคอกินอาหารเสร็จก็นั่งต่ออีกสักพักถึง
จากไป หลังจากนั้นคนในโรงเตี๊ยมก็พากันพูดคุยถึงเรื่องนี้

“ผู้เถาเป็นเด็กน่าสงสาร มารดาสิ้นใจ บิดากัดฟันเลี้ยงนางจนเติบโตใหญ่
ด้วยความยากลำบาก กว่าจะมีกินมีใช้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ใครจะคิดว่าเมื่อ
สามปีก่อนดันมีเรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้น”

หลงเฉิงจินใจเต้นไม่เป็นสำชนะเงี้ยวหูฟัง

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ” แยกอีกโต๊ะหนึ่งถามขึ้น

“ข้าได้ยินมาว่าโจรภูเขาลักพาตัวนางขึ้นเขาไปหนึ่งคืน มีหน้าข้ายังถูก
ขืนใจ เลือดพรหมจรรย์มากกว่าคนทั่วไปถึงสามเท่า แค่นี้ก็น่าสงสารแล้ว”

ทันทีที่หญิงชราพูดจบ หลงเฉิงจินก็หน้าแดงก่ำ พลังถลึงตาใส่
ซึ่งอวี่อย่างโกรธเคือง

แต่ซึ่งอวี่ตีหน้าชื่อราวกับจะบอกว่า ‘ข้าไม่เกี่ยว ข้าแค่ทำตามที่เจ้าสั่ง’
ทำหน้าน้อยใจเสมือนตนเองถูกใส่ความ

ขณะที่หญิงชราถอนหายใจอย่างเศร้าสร้อย จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะ
จากสามีของนาง “สกุลผู้่น่าสงสารตรงไหน พวกเขาไม่มีดวงเคราะห์ตัวเอง
ต่างหาก เหมือนกับเพลงงิ้วเรื่อง “พัดดอกท้อ”⁹ ที่ว่า *มองนางก้าวสู่หอสูง
ชั้น มองนางดีมีด่ากับความสุข มองนางหวังทลาย* อย่างน้อยพวกเขา
ก็เคยร่ำรวย เทียบกับพวกเราที่ไม่เคยร่ำรวยแล้ว ก็ถือว่าดีกว่ามากมีใช่หรือ”

“ฮ่าๆ...ก็จริง!”

ทุกคนพากันหัวเราะลั่น มีทั้งถ้อยคำเห็นอกเห็นใจส่วนหนึ่ง มีความ

⁹ บทละครงิ้ว ประพันธ์โดย ช่ง ซ่านเร็น นักเขียนสมัยราชวงศ์ชิง สะท้อนสังคมของ
หนานจิงในปลายราชวงศ์หมิง และถ่ายทอดความโศกเศร้าที่บ้านเมืองล่มสลาย

สุขบนความทุกข์ผู้อื่นอีกส่วน ทว่าส่วนใหญ่พุดไปในทางเหยียดหยาม
โจรภูเขามากกว่า

จู่ๆ หลงเจิงจิ้นก็มีอาการเบื่ออาหาร ต่อให้ขนมบนโต๊ะจะงงดาม
เพียงใดก็ไม่ชวนให้เขาอยากลิ้มลองอีกต่อไป

ช่วงอวีที่หนึ่งอยู่ตรงข้ามก็เป็นเช่นเดียวกัน

ทั้งสองสบตากัน ก่อนจะคิดถึงเหตุการณ์เมื่อสามปีก่อน...

สามปีก่อน

หลังจากแก้ปัญหาอุทกภัยเจียงหนานเสร็จสิ้น หลงเจิงจิ้นวัยสิบเจ็ดปี
ก็ปลอมตัวมาเที่ยวเมืองว่านเหอ

เช้าวันหนึ่งจู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงระฆังดังลั่น เสียงประทัดดังสนั่นจาก
มุมถนน ตามด้วยเสียงคนที่อยู่บนถนนโห่ร้อง

“ผู้เถา บุตรีของผู้วาน คหบดีแห่งเมืองว่านเหอจัดเวทีประลองยุทธ์
หาคู่ที่หอเฟิ่งหวงบนถนนชิงลือ...”

เขาได้ยินชื่อ ‘ผู้เถา’ นับตั้งแต่คืนแรกที่เหยียบเข้ามาในเมืองว่านเหอ
ลือกันว่านางเป็นสตรีอวบอ้วน คิ้วเข้มหน้าบาน เรียกได้ว่าเป็นหญิงแกร่ง
สิบส่วน แม้จะอัปลักษณ์ว่ามีดีที่ร่ำรวย มีคนมากมายในเมืองว่านเหอ
เฟ่งเล็งทรัพย์สมบัติสกุลผู้ แต่ผู้เถาไม่ชอบใครสักคน

ปกติแล้วนางไม่เคยเห็นบุรุษคนใดอยู่ในสายตา ต่อให้แม่สื่อของ
เมืองว่านเหอจะมายำารณีประตุนพั้งก็ยังไม่ยอมออกเรือน

เหตุใดจู่ๆ ถึงอยากออกเรือน!

หลังจากฝูงชนมารวมตัวกันก็รู้ว่าแท้จริงแล้วนางไม่ได้อยากหาคู่ แต่
อยากประกาศให้รู้ทั่วกันในเมืองว่านเหอต่างหาก

“วันหน้าอย่าส่งแม่สื่อมารบกวนซ้ำอีก! หากไม่มีผู้ใดเอาชนะข้าได้
ซ้ำ...ผู้เถาก็ไม่มีวันแต่งงาน”

หลงเจิงจิ้นไม่ชอบท่าที่หยิ่งผยองของนางเป็นอย่างยิ่ง สตรีคนหนึ่ง

ถือคืออย่างไรจัดงานประลองยุทธ์ทำทนายบุรุษ ต่อให้นางจะอ้วนไปสักนิด
กำยำไปสักหน่อย ทว่าคงไม่อาจทำให้เหล่าบุรุษวิ่งหนีไปหรือกกระมัง

ชายหนุ่มตัดสินใจว่าต่อให้ตนไม่คิดแต่งงานกับนาง ก็จะต้องทำให้นาง
เจอดีเสียบ้าง จะปล่อยให้สตรีคนหนึ่งทำลายศักดิ์ศรีของบุรุษแคว้นเซี่ยนอยู่
ของเราไม่ได้!

เขากระโดดขึ้นไปบนเวทีประลองโดยไม่แม้แต่จะบอกช่งอวี๋ลวงหน้า
ในใจคิดอยากจะสั่งสอนนางสักยก

ช่งอวี๋ก็ไม่ได้สนใจ คิดเพียงว่าหลงเจิ่นจิ้นกับเขาฝึกวรยุทธ์มาด้วยกัน
ตั้งแต่ยังเด็ก แม้ว่าบุรุษผู้มีศักดิ์สูงกว่าจะไม่เคยฝึกในค่ายทหาร แต่สตรี
เพียงคนเดียวคงไม่คณนามือ ช่งอวี๋จึงมั่นใจในตัวหลงเจิ่นจิ้นมาก

ใครจะคิดว่าเพียงแค่นี้ประลอง ยังไม่ทันเห็นว่าผู้เถาเองมืออย่างไร
รู้เพียงว่านางซัดฝ่ามือใส่หลงเจิ่นจิ้น ร่างของเขาก็ลอยออกไปดูจิบไม้
ปลิดปลิว ก่อนจะได้เสียงดัง ‘โครม!’

หลงเจิ่นจิ้นหน้าคะมำกับพื้นเวทีประลอง เนื้อตัวมอมแมม น่าสังเวช
ราวกับสุนัขกินอุจจาระ

“นายน้อย!” ช่งอวี๋ตกใจก่อนจะเอามือปิดตาไม่กล้ามอง

นอกจากผู้เถาจะใช้เพียงหนึ่งกระบวนท่ากำราบหลงเจิ่นจิ้นแล้ว นาง
ยังใช้เท้าเหยียบลงบนแผ่นหลังของเขาก่อนขึ้นไปทีบุรุษคนอื่น ๆ

“ข้า...ผู้เถา ลั้่นวาจาว่าจะแต่งกับบุรุษที่เอาชนะข้าได้เท่านั้น หาก
พวกเจ้าอยากเป็นแบบเขาก็ขึ้นมาประลองได้ ข้ารับรองว่าพวกเจ้าต้องมี
สภาพน่าอับอายกว่าเขาแน่นอน!” ผู้เถาเพิ่มแรงกดที่เท้าจนหลงเจิ่นจิ้นน้ำลาย
ฟูมปาก

น่าอับอายจนทนดูไม่ได้จริงๆ

ผู้คนที่อยู่ด้านล่างเวทีสลายตัวหายวับในพริบตา

“เฮอะ” ผู้เถาส่งเสียงก่อนจะยกเท้าขึ้น มองบิดาที่นั่งดูอยู่ ทว่าบิดา
กลับไม่ได้มองนาง เอาแต่ก้มหน้าก้มหน้า ก่อนจะส่ายหน้าพร้อมถอนหายใจ

ไม่หยุด

เมื่อเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ชื่อเสียงของยูเกาก็ยิ่งนำเกรงขามมากขึ้น จนไม่มีผู้ใดกล้ามาสู่ขอถึงคฤหาสน์สกุลยูเก้อีก

วันนั้นยูเกาจากไปโดยไม่สนใจหลงเงิเงินที่นอนปางตายอยู่บนเวทีด้วยซ้ำ กระทั่งร่างนางหายไป ช่างอวีถึงขึ้นไปแฉะร่างนายน้อยของตนขึ้นมาจากพื้นและถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง

“นาย...นายน้อย ท่านไม่เป็นไรใช่ไหม ออยากให้ข้าน้อยไปเรียกทัพทหารส่วนพระองค์มาถล่มคฤหาสน์สกุลยูเกหรือไม่”

“เจ้า...” หลงเงิเงินหายใจระรวย ถึงกระนั้นก็ยังคงรวบรวมเรี่ยวแรงตบตีระฆะช่างอวี ก่อนจะพูดอย่างเคียดแค้น “ห้าม...ห้ามแพร่พรายออกไป!”

“ขอรับ” ช่างอวีพยักหน้าพร้อมกับประคองหลงเงิเงินขึ้นมา ก่อนจะไปแอบพาเขาไปยังโรงหมอลีๆ

...

ยูเกาไม่ยอมแรงเหยียบครั้งนี้สักนิด หลงเงิเงินนอนติดเตียงอยู่ครึ่งเดือนกว่าจะลุกขึ้นเดินเหินได้เป็นปกติ

เรื่องแรกที่ทำหลังหายป่วยคือสั่งให้ช่างอวีจับตัวยูเกาให้ได้ ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีใดก็ตาม เขาต้องสั่งสอนนางให้หลายจำ!

ช่างอวีเป็นถึงแม่ทัพหนุ่มชื่อเสียงโด่งดังของแคว้นเซวียนอู่ มีวรยุทธ์ล้ำเลิศ ตกตึกเขาสวมชุดดำ มีผ้าโพกศีรษะและอำพรางใบหน้า ลอบเข้าไปในห้องนอนของยูเกา ลู่รบกับนางกว่าสามร้อยกระบวนท่า แม้ว่าวรยุทธ์ของเขาจะไม่ด้อยกว่ายูเกา แต่นางก็นับว่ามีวรยุทธ์เก่งกาจ ความสามารถของทั้งสองทัดเทียมกัน ใช้เวลาพักใหญ่เขาก็ยังจับนางมัดไม่ได้!

หลังจากเสียเวลาไปนาน ช่างอวีก็หาจังหวะล้วงยาสลบที่เตรียมไว้ก่อนหน้านี้ออกมาฉีดใส่ยูเกา นางยังไม่ทันร้องสั๊กแอะก็ล้มลงบนพื้นเสียดัง ‘โครม!’

ช่างอวีแบกยูเกาที่หน้ากร้อยแปดสิบจินหอบแฮกๆ ไปพบหลงเงิเงิน

ที่เนินลิบลั่นนอกเมือง จากนั้นพวกเขาช่วยกันโยนนางลงไปในถ้ำ

ผู้เถายังคงไม่ได้สติ

“นายน้อย ตอนนี้พวกเราควรทำอะไรดี?”

“ยังจะทำอะไรได้อีก แน่หนอนว่าต้องหายนางให้ถึงที่สุดอย่างไรเล่า!”

หลงเจิงจิ้นยกสองมือขึ้นทำสรวล พร้อมกับมองผู้เถาที่สลบอยู่บนพื้น สีหน้าของเขาสนใจไม่น้อย

ช่วงอวี๋ซหมวดคิ้ว มีแสงสังหรณ์ไม่ค่อยดีนัก ในที่สุดก็เอ่ยถามอย่างละเอียดใจ “จะหายนางอย่างไร?”

“ขอข้าคิดก่อน...”

เมื่อหลงเจิงจิ้นพูดจบ ทั้งสองก็จมอยู่ในความคิด

ชายหนุ่มลุ่มบคางครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมา ก่อนจะยิ้มเจ้าเล่ห์ “ถอดเสื้อผ้านาง ทำลายความบริสุทธิ์ของนาง!”

ช่วงอวี๋ตื่นตระหนก อ้าปากค้างเสียจนกรามแทบร่วงถึงพื้น “ระ... ระหว่างท่านกับข้า ค่ะ...ใครจะเป็นคนลงมือ?”

“ย่อมต้องเป็นเจ้าอยู่แล้ว เ็นหวังจะลดตัวลงไปทำแบบนั้นได้อย่างไร!”

หลงเจิงจิ้นพูดอย่างหงุดหงิด

“ต้อง...ทำลายความบริสุทธิ์ของนางจริงหรือ” ช่วงอวี๋ตัวสั่นเทา มองผู้เถาร่างกำยำที่สลบอยู่บนพื้น ท่าทางของเขาไม่เต็มใจอย่างยิ่ง

หลงเจิงจิ้นตบตีระเซอีกฝ่าย และพูดด้วยความหงุดหงิดที่ไม่อาจหลอมเหล็กให้กลายเป็นเหล็กกล้าได้ “เจ้าแค่ไปจับไก่จับเบ็ดสักตัวมาเชือด ใช้เลือดมันสร้างสถานการณ์ว่านางเสียพรหมจรรย์แล้วไม่ได้หรือไร แต่ทำให้นางตกใจเท่านั้น ผู้ใดใช้ให้เจ้าทำลายความบริสุทธิ์ของนางจริงๆ อีกอย่าง...เจ้าทำลงอย่างนั้นหรือ?”

ช่วงอวี๋ได้ยินแล้วก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ราวกับได้รับการอภัยโทษ จากนั้นก็รีบวิ่งออกไปจับไก่ตามคำสั่ง...